

Калина

Степан Васильченко

Приїхав у гості до нас дядя з міста, мамин брат.

Сидить він у кімнаті коло маленького столу, пише ноти і разом стиха приспівує.

Невелика сестра наша, Таня, прибирає в кімнаті, слухає.

Дядя співає:

Ой у лузі, в лузі

Червона калина...

То ж не калина —

Молода дівчина.

— Дядю,— питає його Таня,— а то вона тільки намастилася калиною?

Дядя засміявся.

— Буває й так,— каже він,— тільки у цій пісні не про таку дівчину співають.— Далі повернувся до неї, починає розповідати: — Це, може, так було. Ішли двоє дорогою, дивляться — щось червоніє в лузі.

Один каже:

"Це калина спіє".

А другий каже:

"Коли ж це вона тут виросла? Це, мабуть, щось інше".

Підійшли ближче, придивилися, аж то дівчина така гуляла там: рум'яна та гарна — ну, зовсім як калина.

З того часу, тільки де виросте дівчина хороша та рум'яна, то про неї й кажуть: "Та дівчина, як калина".

— А то ще кажуть: "Дівчина, як повная рожка",— пригадала Таня.

— Кажуть і так — різно, що кому личить.

— А мені що личить? — жартуючи, спитала Таня.

— Тобі? — подивився дядько на неї, а вона така повненька та кругленька.— А на тебе скажуть: дівчина, як качанчик...

Сказав дядя і сам засміявся.